

Arrest

nr. 306 503 van 14 mei 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DOUTREPONT
 Haachtsesteenweg 55
 1210 SINT-JOOST-TEN-NODE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. OSAWA loco advocaat M. DOUTREPONT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren en getogen in kolonie El Cedral, Nejapa, San Salvador. U groeide op met uw ouders en twee zussen. Uw ouders gingen uit elkaar toen u ongeveer één jaar oud was, nadien zag u uw vader slechts sporadisch als hij de alimentatie kwam betalen. U heeft uw middelbare school afgerond en ging in 2017 aan de slag bij de bank ASEI. In april 2018 huwde u met O.(...) A.(...) G.(...) nadat jullie eerder al, op 8 mei 2015, samen een zoontje kregen J.(...) .

Tussen u en uw echtgenoot ging alles goed, totdat u begon te werken. Hij was erg jaloers en machistisch en belde u telkens op om u te controleren. Op een gegeven moment begon hij u ook fysiek aan te vallen en uit te schelden. U raakte opnieuw zwanger van uw echtgenoot maar ook nadat u hem hiervan op de hoogte bracht, bleef hij u fysiek mishandelen. Hierdoor kreeg u een miskraam in januari 2019, toen u ongeveer twee maanden zwanger was. Op uw werk bij ASEI leerde u in die periode M.(...) A.(...) C.(...) P.(...) kennen. U raakte met hem bevriend en kon bij hem uw hart luchten over de problemen die u kende met uw echtgenoot. U vertelde hem over de miskraam die u kreeg omwille van de fysieke mishandeling door uw echtgenoot en vond emotionele steun bij hem.

U nam de beslissing om uw echtgenoot te verlaten omwille van de fysieke en mentale mishandeling. Uw echtgenoot en u hadden een mondeling akkoord dat hij uw zoon in het weekend naar uw moeder zou brengen zodat u hem daar kon zien. Door de week zou J.(...) bij uw echtgenoot blijven. Uw echtgenoot kwam deze afspraak echter niet na, en u heeft uw zoontje nooit meer gezien nadat u en Oscar Alexander uit elkaar gingen. Oscar Alexander bedreigde u en zei dat hij u of uw familie zou vermoorden als u klacht zou gaan indienen omwille van de mishandeling. Door deze dreigementen kwam u er achter dat uw ex een familielid had bij de bende, waardoor uw ex met zijn hulp uw familie zou kunnen vermoorden. Hierdoor ging u nooit aangifte doen tegen uw ex, noch het hoederecht over uw zoon aanvechten.

Begin 2019 kregen u en M.(...) A.(...) een relatie. U nam dat zelfde jaar ook ontslag bij ASEI en begon in 2020 te werken bij Probal. Op 16 mei 2020 gingen jullie samenwonen in San Marcos. In september/oktober 2021 kwamen u en M.(...) A.(...) erachter dat u opnieuw zwanger was. U ging in december 2021 naar uw ex om de echtscheiding aan te vragen. Hij was toen niet thuis. Een dag later ging u nogmaals naar zijn huis en vroeg u zijn akkoord om te scheiden. Hij weigerde de scheiding en dreigde uw ongeboren kind iets aan te doen, zoals hij dat in het verleden reeds gedaan had. Hij dreigde uw familie eveneens iets aan te doen als u aangifte zou doen of als u hoederecht voor jullie zoon zou aanvragen. U ging geen aangifte doen.

Omwille van deze dreigementen besloten M.(...) A.(...) en u om uit El Salvador te vertrekken. In februari 2022 kochten jullie de vliegtuigtickets om in maart 2022 te vertrekken. U moest uw vlucht echter verplaatsen, omdat u een medisch certificaat nodig had om te mogen vliegen gezien uw zwangerschap. Hierdoor vertrokken u en uw partner M.(...) A.(...) niet op dezelfde dag uit El Salvador.

Op 22 maart 2022 verliet M.(...) A.(...), El Salvador per vliegtuig om vervolgens via Panama en Spanje op 23 maart 2022 in België aan te komen. Op 31 maart 2022 diende hij een verzoek om internationale bescherming in.

U bleef tot aan uw vertrek uit El Salvador in jullie huis in San Marco wonen en kwam enkel buiten om boodschappen te doen.

Op 30 april 2022 verliet ook u El Salvador per vliegtuig om via Spanje op 1 mei 2022 in België aan te komen. Op 4 mei 2022 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek uit het land hoorde u van uw moeder dat de familie van uw ex nog naar u kwamen vragen bij haar. Uw moeder zei dat ze geen contact had met u en niet wist waar u zich bevond.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u dat uw (ex-)schoonfamilie iets zal ondernemen tegen u of tegen M.(...) Ariel.

Op 16 juni 2022 werd jullie dochter L.(...) geboren in België.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, een attest van de gynaecoloog om het vliegtuig te mogen nemen, een gynaecologisch attest over uw zwangerschappen, een attest van de burgerlijke stand, foto's van u samen met uw huidige partner en met uw ex-partner en eerste kind en uw vliegtuigtickets.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo slaagt u er niet in om doorheen uw verklaringen een coherent en overtuigend beeld te schetsen van de door u verklaarde problemen met uw ex-partner.

Vooreerst zijn er dermate veel interne tegenstrijdigheden in uw verklaringen en tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw partner dat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen in El Salvador reeds zwaar onder druk komen te staan. Vooreerst is het opmerkelijk dat u en M.(...) A.(...) geen eenduidige verklaringen afleggen met betrekking tot verscheidene data. Zo verklaarde M.(...) A.(...) dat jullie reeds in maart 2019 gingen samenwonen in de wijk San Marcos (CGVS 22/16700, vanaf nu CGVS M.(...), p. 5). U verklaart daarentegen dat jullie pas op 16 mei 2020 gingen samenwonen in San Marcos (CGVS 22/18161, vanaf nu CGVS J.(...), p. 5). Dat jullie geen eenduidig beeld weten weer te geven over het verloop van jullie relatie is erg opmerkelijk, daar jullie relatie aan de basis zou liggen van de door jullie verklaarde problemen met uw ex-partner. Ook wat betreft de datum waarop M.(...) ontslag nam bij de bank ASEI zijn jullie verklaringen niet consistent. Zo verklaart u dat u uw ontslag indiende bij Probal in januari 2022 (CGVS J.(...), p. 7) en dat M.(...) zijn ontslag bij ASEI indiende midden november 2021 (CGVS J.(...), p. 14). Na zijn ontslag bij ASEI, ging M.(...) aan de slag bij Motocity/Motocycle tot januari 2022 (CGVS J.(...), p. 14). Deze data stroken echter niet met de verklaringen van M.(...). Hij verklaart namelijk dat jullie beiden jullie ontslag indienden bij de bank in januari 2022 (CGVS M.(...), p. 10-11) en dat hij vervolgens nog van januari 2022 tot half maart 2022 aan de slag ging bij Motocity/Motocycle (CGVS M.(...), p. 12-13). Dat jullie ook over jullie ontslag geen coherente verklaringen afleggen is erg vreemd daar jullie beiden verklaren dat jullie jullie ontslag indienden omwille van de bedreigingen die u ontving van uw ex-partner (CGVS M.(...), p. 10-11; CGVS J.(...), p. 7 en 8). Dit tast dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van de ingeroepen feiten aan.

Ook wat betreft de problemen met uw ex-partner zijn er verschillende tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van jullie verklaringen in het gedrang brengen. Zo verklaarde M.(...) dat u in december 2021 naar uw ex-partner ging om de scheiding aan te vragen, maar dat hij op dat moment niet thuis was, waardoor u in januari 2022 een tweede keer naar zijn huis afzakte en u hem wel om de scheiding kon vragen (CGVS M.(...), p. 18-19 en 21). Dit strookt echter niet met uw verklaring dat u voor het laatste contact had met uw ex-partner in december 2021 (CGVS J.(...), p. 12 en 20). U verklaart – net als M.(...) – dat u in december 2021 de echtscheiding ging vragen bij uw ex-partner en dat hij de eerste keer niet thuis was (CGVS J.(...), p. 20). U verklaart echter dat u de dag nadien opnieuw naar uw ex ging en hem toen wel kon spreken (CGVS J.(...), p. 20). Dit strookt niet met M.(...)'s verklaring dat jullie pas in januari 2022 opnieuw terugkeerden naar uw ex om de scheiding aan te vragen (CGVS M.(...), p. 18-19 en 21).

Ook uw verklaringen over de bedreigingen die u ontving van uw ex-partner zijn erg tegenstrijdig. Zo verklaarde u aanvankelijk dat uw ex nooit rechtstreeks bedreigingen naar u uitte (CGVS J.(...), p. 20). Later komt u hierop terug en zegt u dat uw ex u bedreigde toen u om de scheiding ging vragen, hij dreigde om iets te ondernemen tegen uw mama, zussen, nichten, maar ook ten aanzien van u, M.(...) A.(...) en jullie ongeboren baby (CGVS J.(...), p. 20-21). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen met uw ex-partner.

Hoewel niet miskend wordt dat uw miskraam een grote, emotionele impact op u gehad moet hebben, zijn uw verklaringen hieromtrent, namelijk dat de miskraam veroorzaakt werd door de fysieke mishandeling van uw ex-partner, niet consistent met de documenten die u voorlegt. Zo verklaren M.(...) en u dat u in januari 2019 een miskraam kreeg toen u twee maanden zwanger was nadat u fysiek mishandeld werd door uw ex-partner (CGVS J.(...), p. 16 en CGVS M.(...), p. 17). Uit de medische documenten dewelke u voorlegt blijkt echter dat "het einde van uw vorige zwangerschap" (Fin embarazo anterior), in januari 2020 was (22/18161, document 4). Hiermee geconfronteerd stelt u eerst dat enkel uw levende zoon, de miskraam en de baby die op komst is vermeld staan (CGVS J.(...), p. 16). Gevraagd op wat de datum januari 2020 dan slaagt, verklaart u dat het toch in 2020 was (CGVS J.(...), p. 16). Gezien uw miskraam plaatsvond in januari 2020 is het erg onwaarschijnlijk dat dit door toedoen van uw ex-partner gebeurde, jullie gingen namelijk begin 2019 al uit elkaar en u had sinds maart 2019 een relatie met M.(...) (Verklaring DVZ J.(...), punt 14 en 15A+B; CGVS M.(...), p. 14). Dergelijke tegenstrijdige informatie bevestigt nogmaals dat er geen geloof gehecht kan worden aan de problemen met uw ex-partner zoals ze door u geschetst worden.

Ook uw verklaringen dat uw ex-partner en zijn familieleden banden zouden hebben met de bende MS-13 weten niet te overtuigen. Zo is het eerst en vooral opvallend dat M.(...) op zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 mei 2022, geen gewag maakte van dit gegeven en zelfs de naam van uw

ex-partner niet kent (DVZ Vragenlijst M(...), punt 3.5). Ook bij zijn interview op het CGVS legt M(...) erg vage en beperkte verklaringen af met betrekking tot de link tussen uw ex-partner en de bendes. Zo is het erg vreemd dat een eventuele link tussen uw ex-partner en de bende pas op het einde van zijn persoonlijk onderhoud ter sprake komt nadat de protection officer dit gespreksonderwerp aansnijdt (CGVS M(...), p. 20). Hierbij verklaart M(...) dat een oom van uw ex-partner gearresteerd werd in het kader van de Salvadoraanse noodtoestand omdat hij zijn functie als priester gebruikte als dekmantel voor zijn bendeactiviteiten (CGVS M(...), p. 20). Gevraagd of uw ex-partner zelf ook bendelid was, stelt M(...) te denken dat uw ex samenwerkte met de bende, maar nooit actief deelnam aan hun activiteiten in tegenstelling tot de familieleden van uw ex (CGVS M(...), p. 20). Dat uw ex-partner banden zou hebben met de bende of zelf bendelid zou zijn, wordt verder in twijfel getrokken door de verklaringen die uzelf hieromtrent aflegt. Deze zijn namelijk eveneens erg vaag en summier. U verklaart dat u, na uw breuk met uw ex-partner, te weten kwam dat een familielid van hem bij de bende zat, namelijk de neef van uw ex-partner B(...) - nickname: E(...) (CGVS J(...), p. 18, 22 en 23). Hierbij is het reeds opmerkelijk dat u spreekt over de neef van uw ex, daar waar M(...) het had over de oom van uw ex zie supra. Verder is het louter een blote bewering dat uw ex-partner zelf ook lid zou zijn van de bende MS-13, en voor hen informatie doorspeelde over eventuele politieaanwezigheid (CGVS J(...), p. 23). Moest hij daadwerkelijk deel uitgemaakt hebben van de bende, is het erg onwaarschijnlijk dat u daar in uw jarenlange relatie met hem, nooit iets van gemerkt zou hebben (CGVS J(...), p. 24). Moesten uw ex en zijn familie bendeleden zijn of banden hebben met de bende, zou u daar logischerwijze iets van gemerkt hebben in de jaren dat u bij uw schoonfamilie inwoonde, dat u het tegendeel beweert is dan ook erg onwaarschijnlijk (CGVS J(...), p. 7 en 24).

Verder getuigt ook uw gedrag in de nasleep van de bedreigingen door uw ex-partner en uw schoonfamilie niet van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo verbleef u nog ruim een maand op uw eentje in San Marcos, nadat M(...) op 22 maart 2022 naar België vertrok (DVZ Verklaring M(...), punt 32; CGVS M(...), p. 15; DVZ Verklaring J(...), punt 32; CGVS J(...), p. 14, 15 en 18). Gezien de bedreigingen van uw ex-partner en zijn familieleden gericht waren op zowel u, M(...) als jullie ongeboren kind is het erg vreemd dat M(...) besloot om toch al ruim een maand voor u te vertrekken (CGVS J(...), p. 19, 20 en 21). Jullie verklaren dat u een medische goedkeuring nodig had om te mogen vliegen gezien uw zwangerschap, waardoor u uw ticket moest omboeken naar een latere datum en hiervoor een boete dienden te betalen (CGVS M(...), p. 15; CGVS 22/18161, document 3). Hierbij blijft het echter erg vreemd dat u alleen in El Salvador achterbleef en dat M(...) zijn ticket niet eveneens omboekte zodat u niet alleen zou moeten blijven gezien de dreigementen aan uw adres. Met dergelijke handelingen maken jullie jullie vrees ten aanzien van uw ex-partner en uw schoonfamilie die tot een bende zouden behoren, opnieuw niet aannemelijk.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen problemen met uw ex. Deze elementen vormen dan ook geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Uw identiteitskaart en uw paspoort bevestigen enkel uw nationaliteit en identiteit, dewelke hier niet ter discussie staan. Uw attest van de burgerlijke stand bevestigt dat u getrouwd bent, maar geeft verder geen bevestiging van uw huidige situatie met uw (ex-)echtgenoot of de problemen die u met hem kende. De foto's van u, uw huidige partner, uw ex-partner en een kind en de vliegtuigtickets geven evenmin een andere kijk op bovenstaande, vastgestelde tegenstrijdigheden en opmerkingen.

Op 14 oktober 2022 ontvingen wij via uw advocaat nog enkele opmerkingen in verband met het persoonlijk onderhoud van 4 oktober 2022. Deze opmerkingen bevatten enkele verduidelijkingen of preciseringen, waarmee rekening gehouden werd in bovenstaande appreciatie.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw

verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgga.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (**COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire** van 4 juli 2022, **UNHCR guidelines** van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20220704.pdf) en de "**UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador**" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door de aanwezige bendes en de Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is gerelateerd aan de bendes. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit de aard en/of vorm van het geweld gebruikt door de bendes en de Salvadoraanse autoriteiten blijkt duidelijk dat welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel worden geviserd. Het geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks de ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ondanks de precaire situatie in El Salvador, blijkt uit de informatie niet dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij (verzoeker) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in La Libertad, El Salvador en groeide op in Apopa, San Salvador. Omwille van het toenemende geweld in Apopa, verhuisde u met uw familie naar Nuevo Cuscatlan toen u ongeveer twaalf jaar oud was. Jullie woonden eerst in de wijk Altos de Nuevo Cuscatlan waar de bende 18 actief was en verhuisden later naar de wijk El Pajarito waar de bende MS-13 actief was. In de vijf jaren dat u in de kolonie El Pajarito woonde, werd u ongeveer vijftien keren aangesproken door bendeleden van de MS-13. Zij wilden dat u met hen zou samenwerken en bendelid zou worden. Uw zus was op school bevriend met Aristide, en ook u raakte met hem bevriend. Hij trad toe tot de bende en werd de leider van het steegje waar jullie woonden. Omdat hij u kende, wist hij dat u zich niet zou inlaten met de bende en werd er ook niet langer aangedrongen dat u tot de bende zou toetreden waardoor dit niet voor verdere problemen zorgde.

Nadat u uw middelbareschooldiploma behaalde studeerde u nog drie jaar internationale betrekkingen aan de universiteit. Na drie jaar zette u deze studie stop omdat u een job vond als supervisor. Halverwege september 2018 ging u aan de slag bij ASEI als kredietverlener. Hier leerde u in september 2018 uw partner, J.(...) E.(...) A.(...) D.(...) G.(...), kennen. Zij was op dat moment getrouwd en had een zoontje. U raakte bevriend met haar en vernam in januari 2019 dat zij die maand haar tweede kind verloor bij een miskraam. In die periode stuurden jullie al berichten naar elkaar. Haar echtgenoot gaf J.(...) de schuld van de miskraam. J.(...) vertelde dat ze door haar echtgenoot geslagen werd, dat hij erg jaloers was en dat zij daardoor een miskraam kreeg. U zei haar dat ze een manier moest zoeken om van hem te scheiden en een plek moest zoeken om met haar zoon te gaan samenwonen. J.(...) en u zochten meer toenadering tot elkaar vanaf februari 2019 en gingen samen koffie drinken of iets eten. Begin maart 2019 zei u haar dat ze een oplossing moest zoeken en dat u haar zou helpen. Hierop vroeg ze de echtscheiding en het hoederecht over haar zoon aan. Dit was niet mogelijk waardoor J.(...) enkele dagen bij haar moeder ging wonen. Begin maart stelde u J.(...) voor om samen een relatie te starten en samen een huis te zoeken. Op 16 maart 2019 begonnen jullie een relatie en gingen jullie samenwonen in San Marcos. De echtgenoot van J.(...) ging niet akkoord met de scheiding. Aanvankelijk werd er wel een onderling akkoord gesloten over het hoederecht en mocht J.(...) haar zoon in het weekend zien, maar nadat jullie samenwoonden gebeurde dat niet. Haar ex-man bedreigde haar en zei dat hij zijn zoon niet aan haar zou afstaan. Om jullie veiligheid te waarborgen, vertelde J.(...) haar moeder niet waar jullie juist woonden in San Marcos en jullie gingen ook niet op bezoek bij J.(...)’s moeder gezien zij in de buurt van de ex woonde. J.(...) was bang dat er iets met haar zoon zou gebeuren en probeerde info over hem te verkrijgen gezien ze hem niet meer kon zien. Via de zus van haar ex-man kreeg ze af en toe foto’s van haar zoon toegestuurd, maar ze kreeg hem niet meer persoonlijk te zien.

In september 2021 kwamen jullie er achter dat J.(...) zwanger was van u. Midden december 2021 besloten jullie om werk te maken van de scheiding van J.(...) zodat jullie kind ook uw naam kon dragen. Het ouderlijke toezicht over J.(...)’s zoontje werd niet langer aangevochten door J.(...). Begin januari 2022 bracht u J.(...) naar het huis van haar ex, u wachtte buiten in de wagen. De ex van J.(...) wilde niet scheiden, hij vermoedde

dat ze wilde scheiden om toch het hoederecht van haar zoon te verkrijgen en zag dat J.(...) opnieuw zwanger was. De ex dreigde om J.(...) of haar familie aan te vallen als ze de scheiding verder wilde zetten.

Jullie gingen op zoek naar een andere oplossing om de scheiding af te ronden. Jullie namen ontslag op jullie werk begin januari 2022, waarna jullie nog twee weken een opzeg deden. Van januari 2022 tot midden maart 2022 ging u aan de slag bij Motorcycle, waar u moto's verkocht. Tussen begin februari en begin maart 2022 ging er een jongen drie keer naar uw schoonfamilie om zo J.(...) onder druk te zetten en te bedreigen om de echtscheiding niet verder te zetten. Hierdoor groeide jullie angst. Jullie besloten om El Salvador te verlaten. Begin maart kocht u vliegtuigtickets voor J.(...) en uzelf. Pas na de aankoop werd jullie verteld dat J.(...) een medisch certificaat nodig had om te mogen vliegen omwille van haar zwangerschap. Ze slaagde er niet in om dit certificaat tijdig te verkrijgen, waardoor haar reis naar België uitgesteld moest worden.

Op 22 maart 2022 verliet u El Salvador per vliegtuig om vervolgens via Panama en Spanje op 23 maart 2022 in België aan te komen. Op 31 maart 2022 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Op 30 april 2022 verliet ook J.(...) El Salvador per vliegtuig om via Spanje op 1 mei 2022 in België aan te komen. Op 4 mei 2022 diende J.(...) een verzoek om internationale bescherming in.

Na jullie vertrek uit El Salvador werd een oom van J.(...)'s ex-man gearresteerd in het kader van de nationale noodtoestand. Hij was priester of leider van de kerk, maar dit zou een dekmantel geweest zijn voor zijn bendeactiviteiten. U vermoedt dat ook de ex van J.(...) collaboreerde met de bende.

Op 16 juni 2022 werd jullie dochter L.(...) geboren in België.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u voor uw leven, het leven van J.(...) en het leven van jullie dochter omwille van de banden tussen de bende MS-13 en de ex-echtgenoot van J.(...).

In de periode 2020-2022 dienden nog verschillende andere familieleden van u in België een verzoek om internationale bescherming in. Uw moeder (...) kwam samen met uw broer (...) op 21 februari 2020 naar België, waarop zij op 13 juli 2020 een verzoek om internationale bescherming indienden. Zij verlieten El Salvador omdat de bendes probeerden om uw broer (...) te rekruteren. Uw vader (...) kwam in december 2021 aan in België en diende op 8 februari een verzoek om internationale bescherming in. Hij verliet El Salvador nadat de bende 18 meermaals bij hem gingen informeren naar uw broer (...). Uw zus, (...), verliet El Salvador in maart 2022 omdat ze problemen had met een jongen die haar lastig viel in de wijk. Ze diende op 5 april 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 19 augustus 2021 weigerde het Commissariaat-generaal uw moeder de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan haar verklaringen omtrent de rekruteringspogingen van uw broer (...). Uw moeder ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Hierop vernietigde de Raad de beslissing van het Commissariaat-generaal op 25 januari 2022. De Raad was van oordeel dat het noodzakelijk was dat (...) gehoord werd door het CGVS, gezien hij de bende problemen meemaakte. Hierop werden uw moeder en (...) op 6 juli 2022 opnieuw gehoord op het Commissariaat-generaal. Op 22 juni 2023 nam het CGVS de beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van uw moeder, uw broer en uw vader omdat er geen geloof gehecht werd aan hun vluchtrelaas. Ook uw zus ontving op 17 juli 2023 een negatieve beslissing. Uw familieleden gingen in beroep bij de RvV. Hun beroepsprocedure is nog lopende.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, een badge van uw werkgever ASEI, uw vliegtuigtickets en foto's van u, uw partner en de ex van uw partner.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit jullie verklaringen blijkt dat de redenen voor het verzoek om internationale bescherming van u en uw partner J.(...), los staan van de problemen die uw familieleden aanhaalden in het kader van hun verzoek om

internationale bescherming (CGVS 22/16700, vanaf nu CGVS M.(...), p. 17-20). Jullie verklaren hierover bovendien zelf dat er geen link is tussen de problemen van uw moeder, uw vader, uw zus en uw broer en de problemen van J.(...) en u (CGVS 22/16700, p. 14; CGVS 22/18161, vanaf nu CGVS J.(...), p. 14).

U verklaart dat alle redenen voor uw verzoek om internationale bescherming te maken hebben met de problemen van uw partner, J.(...) E.(...) A.(...) D.(...) G.(...) ((...); CGVS M.(...), p. 14 en 17-20). Aangezien in het kader van haar verzoek de beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan de door haar ingeroepen elementen die aan de basis van haar nood om internationale bescherming zouden liggen, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw partner werd als volgt gemotiveerd:

“Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo slaagt u er niet in om doorheen uw verklaringen een coherent en overtuigend beeld te schetsen van de door u verklaarde problemen met uw ex-partner.

Vooreerst zijn er dermate veel interne tegenstrijdigheden in uw verklaringen en tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw partner dat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen in El Salvador reeds zwaar onder druk komen te staan. Vooreerst is het opmerkelijk dat u en M.(...) A.(...) geen eenduidige verklaringen afleggen met betrekking tot verscheidene data. Zo verklaarde M.(...) A.(...) dat jullie reeds in maart 2019 gingen samenwonen in de wijk San Marcos (CGVS 22/16700, vanaf nu CGVS M.(...), p. 5). U verklaart daarentegen dat jullie pas op 16 mei 2020 gingen samenwonen in San Marcos (CGVS 22/18161, vanaf nu CGVS J.(...), p. 5). Dat jullie geen eenduidig beeld weten weer te geven over het verloop van jullie relatie is erg opmerkelijk, daar jullie relatie aan de basis zou liggen van de door jullie verklaarde problemen met uw ex-partner. Ook wat betreft de datum waarop M.(...) ontslag nam bij de bank ASEI zijn jullie verklaringen niet consistent. Zo verklaart u dat u uw ontslag indiende bij Probal in januari 2022 (CGVS J.(...), p. 7) en dat M.(...) zijn ontslag bij ASEI indiende midden november 2021 (CGVS J.(...), p. 14). Na zijn ontslag bij ASEI, ging M.(...) aan de slag bij Motocity/Motocycle tot januari 2022 (CGVS J.(...), p. 14). Deze data stroken echter niet met de verklaringen van M.(...). Hij verklaart namelijk dat jullie beiden jullie ontslag indienden bij de bank in januari 2022 (CGVS M.(...), p. 10-11) en dat hij vervolgens nog van januari 2022 tot half maart 2022 aan de slag ging bij Motocity/Motocycle (CGVS M.(...), p. 12-13). Dat jullie ook over jullie ontslag geen coherente verklaringen afleggen is erg vreemd daar jullie beiden verklaren dat jullie jullie ontslag indienden omwille van de bedreigingen die u ontving van uw ex-partner (CGVS M.(...), p. 10-11; CGVS J.(...), p. 7 en 8). Dit tast dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van de ingeroepen feiten aan.

Ook wat betreft de problemen met uw ex-partner zijn er verschillende tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van jullie verklaringen in het gedrang brengen. Zo verklaarde M.(...) dat u in december 2021 naar uw ex-partner ging om de scheiding aan te vragen, maar dat hij op dat moment niet thuis was, waardoor u in januari 2022 een tweede keer naar zijn huis afzakte en u hem wel om de scheiding kon vragen (CGVS M.(...), p. 18-19 en 21). Dit strookt echter niet met uw verklaring dat u voor het laatste contact had met uw ex-partner in december 2021 (CGVS J.(...), p. 12 en 20). U verklaart – net als M.(...) – dat u in december 2021 de echtscheiding ging vragen bij uw ex-partner en dat hij de eerste keer niet thuis was (CGVS J.(...), p. 20). U verklaart echter dat u de dag nadien opnieuw naar uw ex ging en hem toen wel kon spreken (CGVS J.(...), p. 20). Dit strookt niet met M.(...)’s verklaring dat jullie pas in januari 2022 opnieuw terugkeerden naar uw ex om de scheiding aan te vragen (CGVS M.(...), p. 18-19 en 21).

Ook uw verklaringen over de bedreigingen die u ontving van uw ex-partner zijn erg tegenstrijdig. Zo verklaarde u aanvankelijk dat uw ex nooit rechtstreeks bedreigingen naar u uitte (CGVS J.(...), p. 20). Later komt u hierop terug en zegt u dat uw ex u bedreigde toen u om de scheiding ging vragen, hij dreigde om iets te ondernemen tegen uw mama, zussen, nichten, maar ook ten aanzien van u, M.(...) A.(...) en jullie ongeboren baby (CGVS J.(...), p. 20-21). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen met uw ex-partner.

Hoewel niet miskend wordt dat uw miskraam een grote, emotionele impact op u gehad moet hebben, zijn uw verklaringen hieromtrent, namelijk dat de miskraam veroorzaakt werd door de fysieke mishandeling van uw

expartner, niet consistent met de documenten die u voorlegt. Zo verklaren M.(...) en u dat u in januari 2019 een miskraam kreeg toen u twee maanden zwanger was nadat u fysiek mishandeld werd door uw ex-partner (CGVS J.(...), p. 16 en CGVS M.(...), p. 17). Uit de medische documenten dewelke u voorlegt blijkt echter dat "het einde van uw vorige zwangerschap" (Fin embarazo anterior), in januari 2020 was (22/18161, document 4). Hiermee geconfronteerd stelt u eerst dat enkel uw levende zoon, de miskraam en de baby die op komst is vermeld staan (CGVS J.(...), p. 16). Gevraagd op wat de datum januari 2020 dan slaagt, verklaart u dat het toch in 2020 was (CGVS J.(...), p. 16). Gezien uw miskraam plaatsvond in januari 2020 is het erg onwaarschijnlijk dat dit door toedoen van uw ex-partner gebeurde, jullie gingen namelijk begin 2019 al uit elkaar en u had sinds maart 2019 een relatie met M.(...) (Verklaring DVZ J.(...), punt 14 en 15A+B; CGVS M.(...), p. 14). Dergelijke tegenstrijdige informatie bevestigt nogmaals dat er geen geloof gehecht kan worden aan de problemen met uw ex-partner zoals ze door u geschetst worden.

Ook uw verklaringen dat uw ex-partner en zijn familieleden banden zouden hebben met de bende MS-13 weten niet te overtuigen. Zo is het eerst en vooral opvallend dat M.(...) op zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 mei 2022, geen gewag maakte van dit gegeven en zelfs de naam van uw ex-partner niet kent (DVZ Vragenlijst M.(...), punt 3.5). Ook bij zijn interview op het CGVS legt M.(...) erg vage en beperkte verklaringen af met betrekking tot de link tussen uw ex-partner en de bendes. Zo is het erg vreemd dat een eventuele link tussen uw ex-partner en de bende pas op het einde van zijn persoonlijk onderhoud ter sprake komt nadat de protection officer dit gespreksonderwerp aansnijdt (CGVS M.(...), p. 20). Hierbij verklaart M.(...) dat een oom van uw ex-partner gearresteerd werd in het kader van de Salvadoraanse noodtoestand omdat hij zijn functie als priester gebruikte als dekmantel voor zijn bendeactiviteiten (CGVS M.(...), p. 20). Gevraagd of uw ex-partner zelf ook bendelid was, stelt M.(...) te denken dat uw ex samenwerkte met de bende, maar nooit actief deelnam aan hun activiteiten in tegenstelling tot de familieleden van uw ex (CGVS M.(...), p. 20). Dat uw ex-partner banden zou hebben met de bende of zelf bendelid zou zijn, wordt verder in twijfel getrokken door de verklaringen die uzelf hieromtrent aflegt. Deze zijn namelijk eveneens erg vaag en summier. U verklaart dat u, na uw breuk met uw ex-partner, te weten kwam dat een familielid van hem bij de bende zat, namelijk de neef van uw ex-partner B.(...) - nickname: E.(...)- (CGVS J.(...), p. 18, 22 en 23). Hierbij is het reeds opmerkelijk dat u spreekt over de neef van uw ex, daar waar M.(...) het had over de oom van uw ex zie supra. Verder is het louter een blote bewering dat uw ex-partner zelf ook lid zou zijn van de bende MS-13, en voor hen informatie doorspeelde over eventuele politieaanwezigheid (CGVS J.(...), p. 23). Moest hij daadwerkelijk deel uitgemaakt hebben van de bende, is het erg onwaarschijnlijk dat u daar in uw jarenlange relatie met hem, nooit iets van gemerkt zou hebben (CGVS J.(...), p. 24). Moesten uw ex en zijn familie bendeleden zijn of banden hebben met de bende, zou u daar logischerwijze iets van gemerkt hebben in de jaren dat u bij uw schoonfamilie inwoonde, dat u het tegendeel beweert is dan ook erg onwaarschijnlijk (CGVS J.(...), p. 7 en 24).

Verder getuigt ook uw gedrag in de nasleep van de bedreigingen door uw ex-partner en uw schoonfamilie niet van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo verbleef u nog ruim een maand op uw eentje in San Marcos, nadat M.(...) op 22 maart 2022 naar België vertrok (DVZ Verklaring M.(...), punt 32; CGVS M.(...), p. 15; DVZ Verklaring J.(...), punt 32; CGVS J.(...), p. 14, 15 en 18). Gezien de bedreigingen van uw ex-partner en zijn familieleden gericht waren op zowel u, M.(...) als jullie ongeborn kind is het erg vreemd dat M.(...) besloot om toch al ruim een maand voor u te vertrekken (CGVS J.(...), p. 19, 20 en 21). Jullie verklaren dat u een medische goedkeuring nodig had om te mogen vliegen gezien uw zwangerschap, waardoor u uw ticket moest omboeken naar een latere datum en hiervoor een boete dienden te betalen (CGVS M.(...), p. 15; CGVS 22/18161, document 3). Hierbij blijft het echter erg vreemd dat u alleen in El Salvador achterbleef en dat M.(...) zijn ticket niet eveneens omboekte zodat u niet alleen zou moeten blijven gezien de dreigementen aan uw adres. Met dergelijke handelingen maken jullie jullie vrees ten aanzien van uw ex-partner en uw schoonfamilie die tot een bende zouden behoren, opnieuw niet aannemelijk.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen problemen met uw ex. Deze elementen vormen dan ook geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Uw identiteitskaart en uw paspoort bevestigen enkel uw nationaliteit en identiteit, dewelke hier niet ter discussie staan. Uw attest van de burgerlijke stand bevestigt dat u getrouwd bent, maar geeft verder geen bevestiging van uw huidige situatie met uw (ex-)echtgenoot of de problemen die u met hem kende. De foto's van u, uw huidige partner, uw ex-partner en een kind en de vliegtuigtickets geven evenmin een andere kijk op bovenstaande, vastgestelde tegenstrijdigheden en opmerkingen.

Op 14 oktober 2022 ontvingen wij via uw advocaat nog enkele opmerkingen in verband met het persoonlijk onderhoud van 4 oktober 2022. Deze opmerkingen bevatten enkele verduidelijkingen of preciseringen, waarmee rekening gehouden werd in bovenstaande appreciatie.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (**COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire** van 4 juli 2022, **UNHCR guidelines** van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20220704.pdf) en de "**UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador**" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie

blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door de aanwezige bendes en de Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is gerelateerd aan de bendes. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit de aard en/of vorm van het geweld gebruikt door de bendes en de Salvadoraanse autoriteiten blijkt duidelijk dat welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel worden gevisereerd. Het geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks de ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ondanks de precaire situatie in El Salvador, blijkt uit de informatie niet dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.“

Ook de documenten die u voorlegde ter staving van uw verzoek om internationale bescherming kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. Uw paspoort, uw identiteitskaart en uw badge van toen u bij ASEI werkte bevestigen louter uw identiteit, nationaliteit en beroep, hetgeen niet in twijfel getrokken wordt in bovenstaande motivering.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren de schending aan van “artikel 2 en 3 van het Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM); artikel 1, A, (2), van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, goedgekeurd door de wet van 26 juni 1953; artikel 1, (2), van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967; artikelen 4.1 en 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna Kwalificatierichtlijn); artikelen 22, § 1, en 23, §§1 en 3 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Procedurerichtlijn) artikels 48/3, 48/4, 48/6, §§ 4 en 5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet; artikel 7, § 1, 17, § 2, 19, § 1 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (B.S., 27 januari 2004 – hierna KB CGVS); artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de motiveringsplicht, de algemene zorgvuldigheidsplicht, de onafhankelijkheidsplicht, de onpartijdigheidsplicht en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”.

2.2. Verzoekers vragen in hoofdzaak de vernietiging van de bestreden beslissingen omwille van een wezenlijke onregelmatigheid die hieraan kleeft. Verzoekers verwijzen hiertoe naar artikelen 7, § 1 en 19, § 1 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het

Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Volgens verzoekers blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 dat er een bindende verplichting bestaat in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om een kopie van elke verzending te sturen naar de advocaat van de verzoeker, hetgeen *in casu* niet is gebeurd. Verzoekers geven aan dat hun raadsvrouw enkel op de hoogte werd gesteld van de oproeping in hoofde van verzoekster, maar niet van de oproeping in hoofde van verzoeker. Dit brengt volgens verzoekers ook een schending van artikel 19, § 1 van voormeld koninklijk besluit mee, dat het recht op bijstand van een advocaat of advocate tijdens de behandeling van de aanvraag bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarborgt. Verzoekers wijzen erop dat het recht op bijstand eveneens een verplichting is die voortvloeit uit het recht van de Europese Unie en meer bepaald uit artikelen 22.1 en 23.3 van de Procedurerichtlijn.

Artikel 7 § 1 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: *“Bovenop de verzendingsprocedure voorgeschreven bij artikel 51/2, zesde lid van de wet stuurt de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde ter informatie een kopie van elke verzending zowel per gewone post naar de effectieve woonplaats van de verzoeker om internationale bescherming, indien hij daarover is ingelicht en deze van latere datum is dan de door de verzoeker gekozen woonplaats, als per gewone post, per fax of per e-mail naar de advocaat van de verzoeker”.*

Artikel 51/2, 5 en 6^e lid van de Vreemdelingenwet bepalen het volgende: *“Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, is elke kennisgeving geldig wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending (of per bode tegen ontvangstbewijs. Wanneer de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn raadsman, kan de kennisgeving ook geldig worden verstuurd per faxpost of via elke andere bij een koninklijk besluit toegelaten betekeningwijze. De oproepingen en de aanvragen om inlichtingen kunnen eveneens geldig verstuurd worden naar de gekozen woonplaats bij een ter post aangetekende zending (of per bode tegen ontvangstbewijs. Wanneer de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn raadsman, kunnen de oproepingen en aanvragen om inlichtingen ook geldig worden verstuurd per faxpost of via elke andere bij een koninklijk besluit toegelaten betekeningwijze, onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf”.*

Voormeld artikel 7 werd laatst vervangen bij artikel 6 van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (BS 11.07.2018, p. 55413 e.v.). In het verslag aan de Koning bij dat vervangende artikel 6, wordt het volgende verduidelijkt:

“Artikel 7, § 1 voorziet dat de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde een kopie van de oproeping voor een persoonlijk onderhoud ter informatie naar het adres van de effectieve woonplaats van de verzoeker om internationale bescherming kan sturen indien hij daarover werd ingelicht. Dit betekent wanneer uit de stukken vervat in het administratieve dossier kan afgeleid worden dat het adres van de effectieve woonplaats van de verzoeker verschilt van het voordien door hem meegedeelde adres van de gekozen woonplaats. Deze handelwijze heeft slechts nut wanneer het adres van de effectieve woonplaats van recentere datum is dan het adres van de gekozen woonplaats. Er is geen sanctie voorzien indien de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde geen kopie van de oproeping heeft verstuurd naar de effectieve woonplaats van de verzoeker. Een kopie van de oproeping wordt ook per fax, per gewone post of per e-mail verstuurd naar de advocaat van de verzoeker. Er wordt verduidelijkt dat deze oproeping louter ter informatie meegedeeld wordt aan de advocaat. Het is immers aan de verzoeker om zijn advocaat in te lichten over de stand van zijn procedure. In de oproepingsbrief die door de Commissaris-generaal aan de verzoeker verstuurd wordt, staat uitdrukkelijk aangegeven dat hij zich op de dag van zijn persoonlijk onderhoud kan laten bijstaan door zijn advocaat. De verzoeker is vrij te beslissen of hij al dan niet wil worden bijgestaan door een advocaat tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Indien hij gedurende het persoonlijk onderhoud de bijstand van een advocaat wenst, is het zijn taak om op diligente en alerte wijze zijn verdediging te organiseren, en kan er in redelijkheid worden verwacht dat hij dan zijn advocaat zelf op de hoogte brengt dat het persoonlijk onderhoud zal plaatsvinden. Daar de kopie van de oproeping die aan de advocaat wordt overgemaakt slechts een informatieve waarde heeft, is er geen sanctie voorzien indien de Commissaris-generaal geen kopie van de oproeping heeft verstuurd naar de advocaat.” (eigen onderlijning).

Zoals blijkt uit voormeld het verslag aan de Koning van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt een kopie van de oproeping ook per fax, per gewone post of per e-mail louter ter informatie verstuurd naar de advocaat van de verzoeker. Verder staat in de oproepingsbrief van 7 september 2022 die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan verzoeker werd verstuurd uitdrukkelijk aangegeven dat verzoeker zich op de dag van zijn persoonlijk onderhoud kan laten bijstaan door een raadsman van zijn keuze. Verzoeker draagt bijgevolg zelf de verantwoordelijkheid wat de organisatie van zijn verdediging betreft en indien hij tijdens zijn gehoor door het Commissariaat-generaal de bijstand van zijn raadsman wenste, diende hij

daartoe de nodige maatregelen te nemen. Verzoeker is immers vrij te beslissen of hij al dan niet wil worden bijgestaan door zijn raadsman tijdens het interview. Indien hij gedurende het persoonlijk onderhoud de bijstand van zijn advocaat wenst, is het zijn taak om op diligente en alerte wijze zijn verdediging te organiseren, en kan er in redelijkheid worden verwacht dat hij zijn advocaat zelf op de hoogte brengt dat het persoonlijk onderhoud zal plaatsvinden.

Verzoekers tonen ook niet aan op welke wijze de aanwezigheid van de advocaat tijdens het gehoor een invloed zou kunnen hebben gehad op verzoekers persoonlijke verklaringen en derhalve op de bestreden beslissingen. In het verzoekschrift wordt ook niet vermeld welke elementen verzoeker niet heeft kunnen aanbrengen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal door de afwezigheid van zijn advocaat, die hij niet zou kunnen aanbrengen in procedure voor de Raad, die in deze over volle rechtsmacht beschikt. Bovendien belette niets verzoekers raadvrouw na het gehoor inhoudelijke opmerkingen in verband met het verzoek om internationale bescherming van zijn cliënt schriftelijk aan het Commissariaat-generaal mee te delen, wat *in casu* ook is gebeurd.

Waar verzoekster de schending van artikelen 22 van de Asielprocedurerichtlijn aanvoert, wijst de Raad erop dat deze bepaling lidstaten ertoe verplicht om verzoekers in de gelegenheid te stellen om op eigen kosten daadwerkelijk een juridische adviseur of andere raadsman in het nationale recht erkend in alle fasen van de procedure te raadplegen. Overeenkomstig artikel 23(3) van de Asielprocedurerichtlijn staan de lidstaten toe dat verzoekers zich laten vergezellen door een juridische adviseur of andere raadsman die door het nationale recht als dusdanig is toegelaten of erkend. De Raad stelt vast dat nergens uit blijkt dat verzoeker werd verhinderd een raadsman op eigen kosten te raadplegen, noch toont hij aan dat door het niet versturen van een kopie van uitnodiging voor het persoonlijk onderhoud aan zijn advocaat hij verhinderd werd zich te laten vergezellen door zijn advocaat, aangezien hij in de oproepingsbrief er werd op gewezen dat hij zich kan laten vergezellen door een advocaat en hij zijn advocaat hiervan op de hoogte had kunnen stellen.

Ook blijkt uit het administratief dossier dat de oproeping van verzoeker voor het persoonlijk onderhoud correct is gebeurd, hij zich op de voorziene datum op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft aangeboden en niets hem belette om zich te laten bijstaan door zijn raadvrouw. Dat verzoekers raadvrouw geen oproeping voor het persoonlijk onderhoud heeft ontvangen, doet hieraan geen afbreuk. Zoals hoger aangehaald, blijkt uit het koninklijk besluit tot regeling van de werking van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat een kopie van de oproeping ter informatie wordt verstuurd naar de advocaat van de verzoekster en voorziet het koninklijk besluit geen sanctie wanneer dit niet wordt verstuurd.

Dat verzoekers recht op bijstand door een advocaat werd geschonden, kan derhalve niet worden bijgetreden. Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van 12 januari 2016, wijst de Raad erop dat hij een administratief rechtscollege is waarvan de arresten geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 28 maart 2006, nr. 156.942) en toont verzoeker ook niet aan dat de feiten die ten grondslag lagen aan het geciteerde arrest dezelfde zijn als diegene die aan de orde zijn in deze zaak.

Volstrekt ten overvloede, blijkt uit het verzoekschrift, alsook uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster dat verzoekers' raadvrouw op de hoogte bleek te zijn van het gehoor van verzoeker dat op dezelfde dag als dat van verzoekster plaatsvond, aangezien hun raadvrouw bij afloop van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, alwaar zij op aanwezig was, vraagt of er tegenstrijdigheden konden worden vastgesteld tussen de gehoren van verzoeker en verzoekster (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 25-26).

2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekers evenmin als vluchteling erkennen of hen de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

"Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te

nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo slaagt u er niet in om doorheen uw verklaringen een coherent en overtuigend beeld te schetsen van de door u verklaarde problemen met uw ex-partner.

Vooreerst zijn er dermate veel interne tegenstrijdigheden in uw verklaringen en tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw partner dat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen in El Salvador reeds zwaar onder druk komen te staan. Vooreerst is het opmerkelijk dat u en M.(...) A.(...) geen eenduidige verklaringen afleggen met betrekking tot verscheidene data. Zo verklaarde M.(...) A.(...) dat jullie reeds in maart 2019 gingen samenwonen in de wijk San Marcos (CGVS 22/16700, vanaf nu CGVS M.(...), p. 5). U verklaart daarentegen dat jullie pas op 16 mei 2020 gingen samenwonen in San Marcos (CGVS 22/18161, vanaf nu CGVS J.(...), p. 5). Dat jullie geen eenduidig beeld weten weer te geven over het verloop van jullie relatie is erg opmerkelijk, daar jullie relatie aan de basis zou liggen van de door jullie verklaarde problemen met uw ex-partner. Ook wat betreft de datum waarop M.(...) ontslag nam bij de bank ASEI zijn jullie verklaringen niet consistent. Zo verklaart u dat u uw ontslag indiende bij Probal in januari 2022 (CGVS J.(...), p. 7) en dat M.(...) zijn ontslag bij ASEI indiende midden november 2021 (CGVS J.(...), p. 14). Na zijn ontslag bij ASEI, ging M.(...) aan de slag bij Motocity/Motocycle tot januari 2022 (CGVS J.(...), p. 14). Deze data stroken echter niet met de verklaringen van M.(...). Hij verklaart namelijk dat jullie beiden jullie ontslag indienden bij de bank in januari 2022 (CGVS M.(...), p. 10-11) en dat hij vervolgens nog van januari 2022 tot half maart 2022 aan de slag ging bij Motocity/Motocycle (CGVS M.(...), p. 12-13). Dat jullie ook over jullie ontslag geen coherente verklaringen afleggen is erg vreemd daar jullie beiden verklaren dat jullie jullie ontslag indienden omwille van de bedreigingen die u ontving van uw ex-partner (CGVS M.(...), p. 10-11; CGVS J.(...), p. 7 en 8). Dit tast dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van de ingeroepen feiten aan.

Ook wat betreft de problemen met uw ex-partner zijn er verschillende tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van jullie verklaringen in het gedrang brengen. Zo verklaarde M.(...) dat u in december 2021 naar uw ex-partner ging om de scheiding aan te vragen, maar dat hij op dat moment niet thuis was, waardoor u in januari 2022 een tweede keer naar zijn huis afzakte en u hem wel om de scheiding kon vragen (CGVS M.(...), p. 18-19 en 21). Dit strookt echter niet met uw verklaring dat u voor het laatst contact had met uw ex-partner in december 2021 (CGVS J.(...), p. 12 en 20). U verklaart – net als M.(...) – dat u in december 2021 de echtscheiding ging vragen bij uw ex-partner en dat hij de eerste keer niet thuis was (CGVS J.(...), p. 20). U verklaart echter dat u de dag nadien opnieuw naar uw ex ging en hem toen wel kon spreken (CGVS J.(...), p. 20). Dit strookt niet met M.(...)'s verklaring dat jullie pas in januari 2022 opnieuw terugkeerden naar uw ex om de scheiding aan te vragen (CGVS M.(...), p. 18-19 en 21).

(...) Hoewel niet miskend wordt dat uw miskraam een grote, emotionele impact op u gehad moet hebben, zijn uw verklaringen hieromtrent, namelijk dat de miskraam veroorzaakt werd door de fysieke mishandeling van uw ex-partner, niet consistent met de documenten die u voorlegt. Zo verklaren M.(...) en u dat u in januari 2019 een miskraam kreeg toen u twee maanden zwanger was nadat u fysiek mishandeld werd door uw ex-partner (CGVS J.(...), p. 16 en CGVS M.(...), p. 17). Uit de medische documenten dewelke u voorlegt blijkt echter dat “het einde van uw vorige zwangerschap” (Fin embarazo anterior), in januari 2020 was (22/18161, document 4). Hiermee geconfronteerd stelt u eerst dat enkel uw levende zoon, de miskraam en de baby die op komst is vermeld staan (CGVS J.(...), p. 16). Gevraagd op wat de datum januari 2020 dan slaagt, verklaart u dat het toch in 2020 was (CGVS J.(...), p. 16). Gezien uw miskraam plaatsvond in januari 2020 is het erg onwaarschijnlijk dat dit door toedoen van uw ex-partner gebeurde, jullie gingen namelijk begin 2019 al uit elkaar en u had sinds maart 2019 een relatie met M.(...) (Verklaring DVZ J.(...), punt 14 en 15A+B; CGVS M.(...), p. 14). Dergelijke tegenstrijdige informatie bevestigt nogmaals dat er geen geloof gehecht kan worden aan de problemen met uw ex-partner zoals ze door u geschetst worden.

Ook uw verklaringen dat uw ex-partner en zijn familieleden banden zouden hebben met de bende MS-13 weten niet te overtuigen. Zo is het eerst en vooral opvallend dat M.(...) op zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 mei 2022, geen gewag maakte van dit gegeven en zelfs de naam van uw ex-partner niet kent (DVZ Vragenlijst M.(...), punt 3.5). Ook bij zijn interview op het CGVS legt M.(...) erg vage en beperkte verklaringen af met betrekking tot de link tussen uw ex-partner en de bendes. Zo is het erg vreemd dat een eventuele link tussen uw ex-partner en de bende pas op het einde van zijn persoonlijk onderhoud ter sprake komt nadat de protection officer dit gespreksonderwerp aansnijdt (CGVS M.(...), p. 20). Hierbij verklaart M.(...) dat een oom van uw ex-partner gearresteerd werd in het kader van de Salvadoraanse noodtoestand omdat hij zijn functie als priester gebruikte als dekmantel voor zijn bendeactiviteiten (CGVS M.(...), p. 20). Gevraagd of uw ex-partner zelf ook bendelid was, stelt M.(...) te denken dat uw ex samenwerkte met de bende, maar nooit actief deelnam aan hun activiteiten in tegenstelling tot de familieleden van uw ex (CGVS M.(...), p. 20). Dat uw ex-partner banden zou hebben met de bende of zelf bendelid zou zijn, wordt verder in twijfel getrokken door de verklaringen die uzelf hieromtrent aflegt. Deze zijn

namelijk eveneens erg vaag en summier. U verklaart dat u, na uw breuk met uw ex-partner, te weten kwam dat een familielid van hem bij de bende zat, namelijk de neef van uw ex-partner B.(...) - nickname: E.(...) (CGVS J.(...), p. 18, 22 en 23). Hierbij is het reeds opmerkelijk dat u spreekt over de neef van uw ex, daar waar M.(...) het had over de oom van uw ex zie supra. Verder is het louter een blote bewering dat uw ex-partner zelf ook lid zou zijn van de bende MS-13, en voor hen informatie doorspeelde over eventuele politieaanwezigheid (CGVS J.(...), p. 23). Moest hij daadwerkelijk deel uitgemaakt hebben van de bende, is het erg onwaarschijnlijk dat u daar in uw jarenlange relatie met hem, nooit iets van gemerkt zou hebben (CGVS J.(...), p. 24). Moesten uw ex en zijn familie benedeleden zijn of banden hebben met de bende, zou u daar logischerwijze iets van gemerkt hebben in de jaren dat u bij uw schoonfamilie inwoonde, dat u het tegendeel beweert is dan ook erg onwaarschijnlijk (CGVS J.(...), p. 7 en 24).

Verder getuigt ook uw gedrag in de nasleep van de bedreigingen door uw ex-partner en uw schoonfamilie niet van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo verbleef u nog ruim een maand op uw eentje in San Marcos, nadat M.(...) op 22 maart 2022 naar België vertrok (DVZ Verklaring M.(...), punt 32; CGVS M.(...), p. 15; DVZ Verklaring J.(...), punt 32; CGVS J.(...), p. 14, 15 en 18). Gezien de bedreigingen van uw ex-partner en zijn familieleden gericht waren op zowel u, M.(...) als jullie ongeborn kind is het erg vreemd dat M.(...) besloot om toch al ruim een maand voor u te vertrekken (CGVS J.(...), p. 19, 20 en 21). Jullie verklaren dat u een medische goedkeuring nodig had om te mogen vliegen gezien uw zwangerschap, waardoor u uw ticket moest omboeken naar een latere datum en hiervoor een boete dienden te betalen (CGVS M.(...), p. 15; CGVS 22/18161, document 3). Hierbij blijft het echter erg vreemd dat u alleen in El Salvador achterbleef en dat M.(...) zijn ticket niet eveneens omboekte zodat u niet alleen zou moeten blijven gezien de dreigementen aan uw adres. Met dergelijke handelingen maken jullie jullie vrees ten aanzien van uw ex-partner en uw schoonfamilie die tot een bende zouden behoren, opnieuw niet aannemelijk.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen problemen met uw ex. Deze elementen vormen dan ook geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Uw identiteitskaart en uw paspoort bevestigen enkel uw nationaliteit en identiteit, dewelke hier niet ter discussie staan. Uw attest van de burgerlijke stand bevestigt dat u getrouwd bent, maar geeft verder geen bevestiging van uw huidige situatie met uw (ex-)echtgenoot of de problemen die u met hem kende. De foto's van u, uw huidige partner, uw ex-partner en een kind en de vliegtuigtickets geven evenmin een andere kijk op bovenstaande, vastgestelde tegenstrijdigheden en opmerkingen.

Op 14 oktober 2022 ontvingen wij via uw advocaat nog enkele opmerkingen in verband met het persoonlijk onderhoud van 4 oktober 2022. Deze opmerkingen bevatten enkele verduidelijkingen of preciseringen, waarmee rekening gehouden werd in bovenstaande appreciatie.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Irland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van

2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (**COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire** van 4 juli 2022, **UNHCR guidelines** van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20220704.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”** van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door de aanwezige bendes en de Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is gerelateerd aan de bendes. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit de aard en/of vorm van het geweld gebruikt door de bendes en de Salvadoraanse autoriteiten blijkt duidelijk dat welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel worden geviséerd. Het geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks de ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ondanks de precaire situatie in El Salvador, blijkt uit de informatie niet dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers

louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan hun relaas en de redenen waarom zij aanvoeren een gegronde vrees vervolging te hebben en/of een reëel risico op ernstige schade te lopen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijven. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissingen, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoekers niet aantonen dat de motivering in de bestreden beslissingen, waarin hun verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoekers komen in wezen immers niet verder dan het louter volharden in een deel van eerder afgelegde verklaringen en hun vrees, het vergoelijken en minimaliseren van hun eigen verklaringen en het bekritisseren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermogen voormelde motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten.

Verzoekers wijten de tegenstrijdigheden in hun verklaringen omtrent de data waarop zij zijn gaan samenwonen, omtrent de data met betrekking tot hun ontslag, omtrent hun contacten met de ex-partner van verzoekster en de bedreigingen die hij uitte telkenmale aan vergissingen van verzoeker en betreuren dat zij met de vastgestelde tegenstrijdigheden niet werden geconfronteerd.

In zoverre verzoekers hekelen dat de protection officer hen niet met voormelde tegenstrijdigheden heeft geconfronteerd, wijst de Raad erop dat artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad bepaalt wat volgt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven.”* In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd. Bovendien hebben verzoekers, door middel van de bestreden beslissingen kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheden en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om erop te reageren zodat het uiteindelijk doel van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt. De Raad stelt bovendien vast dat verzoekers in het verzoekschrift zich er simpelweg toe beperken te stellen dat verzoeker zich heeft vergist en dat vergissen menselijk is, doch slagen er alzo evenmin in om de vastgestelde tegenstrijdigheden te herstellen. Overigens verplicht geen enkele wettelijke bepaling de commissaris-generaal de asielzoeker attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen. Het feit dat verzoekers niet met de tegenstrijdigheden werden geconfronteerd doet verder geen afbreuk aan het bestaan ervan. Zoals aangestipt, hadden verzoekers de mogelijkheid om middels het onderhavige verzoekschrift de nodige toelichting te verschaffen bij de in de bestreden beslissingen aangehaalde incoherenties, hebben zij van deze mogelijkheid gebruik gemaakt, maar zijn zij erin niet geslaagd.

Ook de vaststellingen met betrekking tot de miskraam wordt door verzoekers uitgelegd door een vergissing in de data en stellen zij dat de correcte datum de datum in het medisch verslag is.

Van een asielzoeker mag evenwel worden verwacht dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. In dit opzicht kan evenzeer van verzoekers worden verwacht dat zij over al de bovenstaande zaken eenduidige verklaringen afleggen. In acht genomen wat voorafgaat is het asielrelaas van verzoekers ongeloofwaardig en wel dermate dat geen twijfel voorhanden is. De vastgestelde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardige verklaringen vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op mijlpalen in iemands leven en gelinkt aan feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

De stelling dat zij blijkbaar niet heel goed zijn in data, kan niet overtuigen te meer zij allebei hun middelbare school hebben afgewerkt en verzoeker zelfs internationale betrekkingen heeft gestudeerd op de universiteit en zij tewerkgesteld waren als bediende voor een kredietverlener, respectievelijk adviseur in de verkoop van motorfietsen (Verklaring DVZ verzoeker, vraag 11, Verklaring DVZ verzoekster, vraag 11). Van personen met

een dergelijk profiel kan wel degelijk worden verwacht dat zijn levensbepalende ervaringen op een coherente wijze kunnen weergegeven en situeren in de tijd.

Met betrekking tot de vaststelling dat verzoeker tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken de naam van verzoeksters ex-partner niet kende, wijst verzoeker erop dat hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal erop gewezen heeft dat hij het gevoel had dat de persoon die hem ondervroeg niet veel Spaans sprak, waardoor het perfect mogelijk zou kunnen zijn dat verzoeker de vraag over de naam van verzoeksters ex-partner niet begrepen heeft of niet correct geformuleerd was.

Dit betoog laat evenwel niet toe afbreuk te doen aan de concrete vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3-4) melding maakte van zijn gevoel dat de ondervrager op de Dienst Vreemdelingenzaken niet veel Spaans sprak. De protection officer vroeg hierop door en vroeg uitdrukkelijk of er zaken fout genoteerd werden, waarop verzoeker antwoordde *“op het moment dat zij dan alle gegevens verzameld had, vragen ze dan of je nog iets wil veranderen en er waren dingen die zij niet begreep en ik denk niet dat zij dingen veranderd heeft dat is omdat zij ook niet gezocht heeft naar de aangepaste woorden. En ik vind het raar dat ze mij niet iemand gegeven hebben die daarom niet vloeiend Spaans sprak maar het toch zou begrijpen.”* Wanneer vervolgens opnieuw gevraagd wordt welke specifieke zaken niet klopten, geeft verzoeker volgende uitleg *“Er was iets dat zij niet begreep dat met het huwelijk te maken had. Ze dacht dat er wel een manier was om de echtscheiding aan te gaan, maar ik legde uit dat dat een lang proces was, maar zij vertelde dat dat een makkelijk proces was. Dat was iets gevoelig en ik legde uit dat dat niet kon. Als Latino's gebruiken wij een volkstaaltje van ons land en zo is er een woord dat wij voor illegalen gebruiken, wij gebruiken hen de wetbacks en ik moest dat dan uitleggen aan haar want zij begreep het niet.”* Verder bevestigde verzoeker dat het document werd voorgelezen, dat de ondervrager op het einde de aanpassingen moest doen van de woorden die zij niet begreep, en stelde wel dat op het einde alles correct werd weergegeven. Ook bevestigde hij dat hij er alle essentiële elementen kort heeft kunnen weergeven.

In weerwil wat verzoeker in het verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, blijkt hieruit niet dat verzoeker de vraag naar de naam van verzoeksters ex-partner verkeerd begrepen zou hebben, noch dat deze vraag niet correct geformuleerd werd. Verzoeker licht nergens concreet toe op welke wijze hij deze vraag verkeerd begrepen zou kunnen hebben, noch op welke wijze deze vraag niet correct geformuleerd zou zijn geweest. Ook bevestigde verzoeker zelf dat na het voorlezen van zijn verklaringen en de gemaakte aanpassingen alles correct werd weergegeven. Bijgevolg kon verwerende partij zich hier terecht op steunen.

Waar verzoekers wijzen op hun financiële situatie teneinde hun gedrag in de nasleep van de bedreigingen door verzoeksters ex-partner en deze schoonfamilie te verklaren of te verschonen overtuigen zij niet. Met de stelling dat de boete die verzoekster moest betalen zeer hoog was in vergelijking met hun inkomsten en zij de financiële middelen niet hadden om de boete tweemaal te betalen, beperken zij zich slechts tot algemene beweringen, zonder enig stavingsstuk. In de gegeven omstandigheden acht de Raad het dan ook niet aannemelijk dat verzoeker verzoekster die overigens zwanger is alleen achterlaat ondanks de beweerde dreigementen van haar ex-partner.

Verzoekers laten de motivering, die pertinent is en steun vindt in het administratief dossier en waarbij werd vastgesteld dat zij niet aannemelijk maken dat verzoeksters ex-partner en/of diens familie banden heeft met de bende MS-13, ongemoeid. Verzoekers' betoog over het gebrek aan overheidsbescherming is derhalve niet dienstig.

Nu verzoekers in gebreke blijven aannemelijk te maken dat zij een daadwerkelijke nood aan bescherming hebben omwille van de door hen aangehaalde problemen in El Salvador, kunnen zij niet zonder meer verwijzen naar een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas om aan te tonen dat zij zich verzet hebben tegen de autoriteit van een persoon die banden heeft met de bendes in El Salvador.

De vraag of deze problemen al dan niet verband houden met één van de criteria van het Verdrag van Genève is *in casu* aldus niet relevant.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het

land waar zij hebben verbleven. Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds bende problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die zijn gevlucht voor het bendegeweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes werden gevisieerd. Hieruit blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer. Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van bendegerelateerde problemen een risicoverhogende en -verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar algemene informatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet concreet worden aangetoond, alwaar verzoekers in gebreke blijven.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven en als welvarend zouden kunnen worden aanzien, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. De Raad betwist niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld. In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing kunnen lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers' verblijf in België voor de duur van de asielpprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Ook bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekers bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zullen worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Het argument dat zij bij terugkeer snel geïdentificeerd zullen worden als terugkerende migranten en geen job meer zouden hebben, wat hen bijzonder kwetsbaar maakt voor afpersing, wordt door verzoekers nergens geconcretiseerd. Er zijn de Raad geen concrete elementen bekend wat ervoor zou zorgen dat zij niet bij machte zouden zijn aan een job te geraken, mede gelet door hun opleiding en voorbije werkervaring en deze worden door verzoekers ook niet aangereikt.

Ten slotte tonen verzoekende partijen niet aan dat de invoering van de noodtoestand in maart 2022 tot een andere beoordeling leidt. Uit de informatie die zij aanbrengen, kan niet blijken dat terugkeerders uit het buitenland daarbij gevisieerd worden en disproportioneel meer veroordeeld en gearresteerd worden dan andere Salvadoranen. Voorts blijkt uit de COI Focus "*Salvador. Situation sécuritaire*" van 4 juli 2022, weliswaar dat ook onschuldige burgers gearresteerd worden, doch dat in slechts tien procent van de gevallen geen link met de bendes aanwezig zou zijn en dus nog steeds burgers met een duidelijk profiel gevisieerd worden. *In casu* tonen verzoekende partijen niet aan dat zij omwille van hun loutere verblijf in het buitenland bij terugkeer persoonlijk gevisieerd zullen worden.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de objectieve landeninformatie, laat niet toe te besluiten dat verzoekers ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers' betoog over het gebrek aan overheidsbescherming is derhalve niet dienstig.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers bij terugkeer naar El Salvador zouden worden vervolgd of gevisieerd.

2.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 4 juli 2022, p. 15-23; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 4 juli 2022, p. 9-15).

Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. De Raad volgt het standpunt van de commissaris-generaal dat ondanks deze ontwikkelingen in El Salvador er evenwel geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a), en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in het geval van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging

noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekers brengen geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hen in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend vierentwintig door:

C. DIGNEF, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF